

Ето и сичка та храна на кыновіатъ тѣ. Пита ся, съ какво ся поддържа тука животъ тѣ, ако не отъ св. Горскый въздухъ, и отъ остатъцитѣ на соковетѣ добыти юще въ міръ? ...

Сега няколко думы за стаи тѣ въ кои то живѣятъ.

На сѣкы калугеръ ся дава отдѣлна стая въ мѣнастирско то зданіе. Сяка келія си има единъ прозорець, кой то е съ зелено перде, маса, дървенъ креватъ, покрытъ съ тефтикъ, безъ възглавница и завѣвка, и няколко иконы. У онѣзы, кои то знаятъ да четятъ, намирътъ ся юще молитвеници и ноты. Повече нищо ся не дава. Азъ никога неможахъ да седа дълго време въ калугерскы тѣ келіи: въздухъ тѣ имъ до толкози е разваленъ, вкиснатъ и задушливъ, що то заболява глава. Сичко що е въ келія тѣ, обикновенно е покрито отъ единъ дебелъ слой калъ; на тефтикъ тѣ е страшно да ся погледне,—и въ тѣзи гнила атмосфера, посрѣдъ вѣчна калъ, преминува келійный тѣ животъ на отшельникъ тѣ. Ще попитатъ: защо е тѣзи мрасотія? А че отъ това, защо то чистый тѣ въздухъ въ келіятѣ—роскошъ; Чистота та—мирска работа, коя то на Св. Горѣ е запретена. Само единъ пѣтъ въ годинѣ тѣ калугеръ тѣ си чисте и мете стаята си, чини ми ся предъ насъ та. Въобще калъ тѣ и нечистота та не безпокоятъ ни одного отъ калугеры тѣ.

Съ сящый тѣ калъ, съ сящѣ тѣ дебела воня ся ся умерисали и сичкы тѣ дрехы на калугеръ тѣ, защото той никога ги не хвърля отъ себѣ си, даже си стяхъ. Калугеръ тѣ—кыновіатъ рядко си промѣня риза та, едно отъ мързель, а друго отъ това, защото не му е позволено да види голота та си, за да не ся съблзани отъ самага себѣ (!!!). Забранено му е да ся мое, за топлы бани нѣма и дума на Св. Горѣ, по никога ся позволява на калугеръ тѣ да омые главѣ тѣ си, и то само въ краенъ случай: кога то кель тѣ на главѣ тѣ стане нестернимъ.